

[Gottschalck-Hansen.]

afsluttede en handel den 10. februar 1965. Ejendommen stod i ejendomsskyld til 190.000 kr., prisen ved handelen var 250.000 kr., altså 30 pct. over den daværende ejendomsskyld. Ikke desto mindre har amtstuen her i januar måned — det var den 21. januar i år — krævet, at der skulle erlægges arveafgift af 330.000 kr., det, som ejendommen var sat til efter den 13. almindelige vurdering.

Et andet eksempel. En mand overtager en ejendom den 1. oktober 1964. Det var et bo, der var afsluttet den 5. marts 1965. To søskende skulle i dette tilfælde overtage ejendommen. Den blev vurderet op fra 500.000 til 950.000 kr., hvilket betød, at disse to tilsammen skulle erlægge 60.000 kr. mere i arveafgift, fordi man tog den 13. almindelige vurdering ind i billedet. Ingen kunne jo ane, hvad den vurdering ville blive, da handelen blev sluttet.

Jeg har et tredje eksempel, hvor en mand den 25. marts solgte sin ejendom, og hvor han på samme måde af amtstuen, af myndighederne, blev afkrævet efterbetaling, idet arveafgiften skulle beregnes efter den 13. almindelige vurdering, til trods for at handelen var afsluttet, skødet skrevet og arveafgiften betalt, mens den 12. almindelige vurdering var normgivende for arveafgiften.

Jeg synes, man her står over for en urimelighed, en uretfærdighed, når den 13. almindelige vurdering skal have tilbagevirkende kraft.

Finansministeren (Henry Grünbaum): Jeg synes, at netop de eksempler, hr. Gottschalck-Hansen her nævner, viser rigtigheden af det, jeg sagde i mit svar. Det er ikke ejendomsvurderingen som sådan, der ligger til grund, det er salgsværdien. Det er det, der står i loven. Der står „værdien i handel og vandel“, men så er der en bestemmelse om, at faste ejendomme ansættes til deres salgsværdi, dog mindst til den sidst ansatte ejendomsværdi.

Det er altså ikke ejendomsværdien som sådan, der skal benyttes ved beregningen af arve- og gaveafgift, det er og bliver salgsværdien, og derfor er det ganske naturligt, at de ejendomme, der vitterligt er steget

i værdi, uanset om der har været en 12. eller 13. vurdering, skal betale efter salgsværdien.

Det er da også således, efter hvad der er oplyst for mig, at skattemyndighederne for længst har udsendt meddelelser, bl. a. en meddelelse den 17. december 1964, hvor man har instrueret myndighederne rundt omkring i landet om, at de ved disse afgiftsberegninger netop skulle være opmærksom på, at grundlaget var salgsværdien og ikke den 12. alm. vurdering, idet værdierne i mellemtiden var steget, altså lå nærmere ved den 13. alm. vurdering.

Jeg synes, at de eksempler, hr. Gottschalk-Hansen giver her, klart viser, at det ville være urimeligt, hvis man holdt sig strengt til ejendomsværdien. Man må holde sig til det, der står i loven, nemlig salgsværdien, hvis man vil øve ret og skel over for de forskellige arvinger.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Rimstad* til ministeren for kulturelle anliggender:

„Finder ministeren, at den udsendelse om Vietnamkonflikten, som fjernsynet viste ikke mindre end tre gange i løbet af fredagen den 4. februar d. å. i et skole-TV program, var af en så objektiv og hæderlig standard, at den egnede sig som nutidsorientering for dansk skoleungdom?“

Rimstad: Når jeg har rejst dette spørgsmål over for den højtærede kulturminister, er det naturligvis, fordi ministeren ifølge radiospredningsloven af 1959 er den, der har det øverste ansvar for, hvad radiorådet og Danmarks radios ledelse og afdelingsledere sender ud til befolkningen.

Det må være helt klart, at enhver borger i dette land, også enhver folketingsmand, frit kan udtale sig om sine sympatier og antipatier også i udenrigspolitiske spørgsmål. Noget tilsvarende kan imidlertid ikke gælde for radioen og TV, som efter min opfattelse har pligt til at give neutrale og objektive fremstillinger, i særlig grad hvor det gælder de udenrigspolitiske problemer, og i ganske særlig grad hvor det gælder orientering af skole og ungdom.

Den skoleudsendelse om Vietnampro-